

Előfizetési díj: Vidékre postán vagy helyben házhoz...

EGYETÉRTÉS

POLITIKAI ÉS KÖZGAZDASÁGI NAPILAP.

Szerkesztői iroda: Budapest, IV. hímző-utca 1. sz. hová a lap szellemi részét illető minden...

Szegény Kossuth, boldogtalan nemzet!

Sohasem kellene a tollat kezünkbe venni, hogy Kossuth Lajosnak nyilatkozatát magyarázzuk. Ezt nem akarjuk és nem is tudjuk.

Ha a publicisztikának feladata egyedül az volna, hogy a felmerülő kérdéseket megvilágítsa, Kossuthnak levele után örökre elhallgathatnánk.

Egy szót se kellene többet ejtenünk a kérdésről, mely a hazafiak lelkét ki-mondhatatlanul izgalomba sodorta.

Mit is lehetne mondanunk, mit még hozzá tennünk? Hisz ha a tiszta belátás, a hangosan kimondott igazság volna az egyedüli törvény a földön, minden küzdelmünk már is vége volna.

A mit mondani tudunk, csak annyit, hogy ő szökött. Magyar nemzet, kihez ily hangon szólanak, a kinek ily szavakat lehet hallania, nem lesz-e az elég neked?

De szívünkben oly fájó hurok rezdül meg, mintha egy ósátok érintésétől hangoznának vissza. Óriási erővel kap meg az a végzet, melyet Kossuth szavának jelentősége a nemzetel szemben kifejez.

Van-e nagyszerűbb, fonszegebb és nemesebb hatalom emberek fölött, mint a minőt az ő értelme gyakorol? Létrehoztik-e a becsüvésnek magasabb célja, töltet-e be valami inkább rendeltetést egy országának életében és a milliók boldogulásában, mint az ő lelkének ereje s az ő hangjának ihlete?

Mert bármi történjen a földön, jó vagy rossz, helyes vagy helytelen, általában azt kell hinnünk, hogy a vélemény igazgatója az emberek tetteit, olyan vélemény, a minő éppen létezik, legyen az fényes, mindenütt világító nap vagy csak zavaros, halványan lobogó mécses.

Nem kellene-e hát boldognak vallanunk oly nemzetet, melynek a kétségtelen, ellenállhatlan napfényes világosság jutott birtokába, mely a fenkelt hazafiság sugallatainak, a lángelme szavatainak, a prófétai nyilatkozásoknak oly tömeges kinccsel rendelkezik, minőket Kossuth Lajosban lehet föltalálnunk?

Gondolhatnók-e azt, hogy elveszzen egy nép, mely ily fiat hozott létre? Nem lenne-e ő a nemzet geniának megtestesülése, nem világítana-e hanyattaitásaink között, mint fénytörvény a tengernek éjszakáján? Volna hibánk még oly sok, nem mutatja-e meg ő azt, a mi erény és nagyság van a nemzet jellemében? Lásunk bár ellenségeinket megszámlálhatlanul a haza élete ellen törni, nincse-e benne oly barátunk, kiben bizhatunk?

Milyen kegyetlen csalódás szele ráz meg bennünket Kossuth lelkéből! Nincse-e színbem ragyogtak a különböző színházak színpadjai. Adrien megállíttatá kocsiját s szeméi a Comédie-Française színpadját futtatá végig, hiába kereste rajtok George-t nevét.

— Még alszik, s mi nem merjük nyugalmát háborítani; szegény a éjjel egészen megtört, míg az álom nem szállt rá, fájalmát enyhítendő. — Ne háborgassák nyugalmát. — Várni fogok.

az egyetlen tényben, hogy ő ily leveleket ír, nincse-e mindabban, mit e levelek tartalmaznak, az ő figyelmeztetéseiben és kéréseiben egy szörnyű tanúság, mely ellentmond minden hitünknek és megsemmisíti legtermészetesebb föltevésünket?

Mi vezet valóban a nemzetek sorsát? Nem úgy látszik-e, hogy nemzetek fölött hiába világoz az értelem fénye, hiába léteznek a lángelmék és a próféták, hiába szólanak az intések és tanúságok? Nem úgy látszik-e, hogy egy népnek be kell töltenie a neki rendelt sorsot, még ha látja és tudja is, hogy egyenest vesztébe rohan?

Mert nekünk van Kossuth Lajosunk, de Kossuth Lajos száműzetésben él. Mi hallunk a legbölcsebb tanácsokat és a legigazabb szavakat, de a kegyesek és az erkölcsi gyávák parlamentje intézi a nemzet sorsát.

Tisza Kálmán vállalkozott a „hazának megmentésére”, hogy megteremtse a romlásos alkukat, Andrassy gróf vezeti külpolitikánkat, hogy Oroszország halálos ölelései között várjuk a nemzeti lét szétzúgását.

Igen, mondjátok, mi egy nemzetnek sorsa? Micsoda kimeríthetlen tragicum van e szóban, mely megöli a legnagyobb férfiakat és a legnemesebb erőket egyenként, hogy megölje azután a megrontott, elárvult nemzetet!

Oh nagy nemzeti Kassandra, neked igazad van! A Kassandrák szerencsétlenek, ők hiába jóslják a veszedelmet és romlást! De nem lesznek e szerencsétlenebbek a nemzetek is, melyek között a Kassandrák megjelennek? Ha már minden intés és tanács dacára bele kell rohannunk az előttünk táncogó örvénybe, nem volna-e jobb, ha nem tudnánk és nem látnánk semmit előre és a remény rózsaszínűtől áltatva haladnánk odáig, hol a rettenetes és kimondhatatlan fölfordulás vár bennünket! Talán a történelem mindig a nemzetek végperceiben küldi a prófétai szellemeket és nagy lángelméket, hogy előre a szerencsétlenség tudatával töltseik el önmagukat és honfitársaikat. Jeremiásnak akkor kellett-e föllépnie, hogy láthassa Jeruzsálem pusztulását és Jüda népének elvesztését? Demosthenesnek akkor kellett-e élnie, hogy a leghatalmasabb szónokok után megerje Athen romlását és a görög szabadságnak enyészését? Ciceronak utolsó küzdőül kellett-e születnie, hogy az Antonius ellen tartott philippikát után lássa a római köztársaság meggyilkolását? Gratian az irföldön, Kossuthok Lengyelországban, Midhat pasa Törökországban mind ugyanezt a sorsot jelképezik-e? A napnak legfényesebb, de utolsó fellobbanása-e ez, mely csak az enyészetet világítja be, és mely után elkerülhetlenül következik az éjjel!

Szegény Kossuth, boldogtalan nemzet! Mezei Ernő.

A koldusbotra jutott nemzet — úgy látszik — kezdi megérteni, hogy mit jelent az Ausztriával való realitásban élni; kezd hátat fordítani azoknak, kik a közönséges rendszer zászlaja alatt a pénzügyi s közgazdasági szolgálások korszakát idézték elő.

A miniszterválaszra vonatkozólag az „Uj Presse” a következő adatokat közli: A minisztertanácsban, mely a király elnöke alatt tartatott, oly megállapodás történt, mely szerint a magyar miniszterium kötelezi magát megszerezni az országgyűlés jóváhagyását arra nézve, hogy a nyolczvan utolsó államadósági kérdése a quota-bizottsághoz utasítottassék.

A franczia kormány engedélyt adott az itteni olasz kolonának, hogy Viktor Emmanuel halálának gyászünnepélyét Párisban is meg tarthassa. Az ünnepélyben résztvevőknek az olasz követségnél helyet jögyek ottosztogattak, a gyászszertartás a Madeleine egyházban folyt le tegnap, a legmeglepetőbb tényben. 10 órakor a Madeleine előtti tér telt tele a kártyákkal felszerelt közönséggel.

A templom kapui még nem voltak nyitva, a tömeg mindvégre nagybölgött, hogy végre ellepte a boulevardet és az egész teret, mely Páris legnagyobb szobor-temploma körül elterül. Fél 11-kor két csapat rendőr vonult a térre, és lovas nemzetőr csapat, a rend fenntartása és a tömegesüléstől felmenthető balesetek megelőzése czéljából.

A népet ezek azonnal sorokba állították részint a boulevard járdájára, részint az egyház körül levő széles aszfaltfal fedett tere. 11 órakor nyitották fel a templom kapuit, legelőször is a hivatalos testületek, a küldöttségek az állam képviselői, a főbb rangú katonák, a senatorok és képviselők léptek be. Fél óra múlva az egész templom tele volt és kik későbbben jöttek nem voltak képesek már behatolni.

A templom kapui fekete, ezüsttel szegélyezett szőnyegekkel letak bevonva. A szőnyeg központján Olaszország ezimere volt. Két oldalról olasz nemzeti zászlók.

A templom belseje a legdagadabb gyászdiszitményekkel volt ellátva. A templom hajójának közepén egy óriási katalóg áll, mint mondják ugyanez szolgált volna Thiers temetésénél is. A katalóg mely sarkán négy fátyla lobogott, rajta a királyi család ezimere, két korona, egyik az olasz királyi, a másik aranyból, a párisi olasz egyet állt ajánlott korona volt.

— Oh! anyám, az isten áldjon meg e szőrt, kiáltá fel Adrien, anyjának kezeit csókkal borítván. Clarisse halgatva nézte az egész jelenetet, melyet felfogni még nem volt képes, de mintha anyjának lelke szállt volna rá e pillanatban előbbi fájdalmas arcvonásai elismultak, s végtelen szép-

parhuzamot vonva a török és magyar nemzet között, ezeket mondja: „A cultura terén egyikük sem mutathat fel valami nevezetes termékét. A törökök, a perzsa és arab, a magyarok, a latin és német irodalomból merítették szellemi táplálékot. Zrínyi Miklós a magyar költészet alapítója horvát volt, Petöfi pedig őt. A magyarhoni tehetségebb tényezőik igen jelentéktelen százeleka csak a magyar megyékből való, a többiek idegen nemzetiségűek voltak épen úgy mint a törököknél. Az igazi török és magyar rest, mind a két nemzet saját honában kisebbséget képez s valamint a másfél millió török 13 millió keresztény felett uralkodik, ugy a három millió magyar is monopolizálja a hatalmat 13 millió nem más nemzetiségű lakosok felett. Mind a két nemzet parazit. A mint a bolgárok, szerbek véres verejtékét a pasák, a szultán miniszterei, az ulemák és der-visék társaságában emésztik fel, ugy a kisoroszok, szerbek, arabok és tótók szerezvényét, a senki-nek sem szükséges pesti miniszterek, a tisztviselők, képviselők, főispánok és szolgabírók szájjával nyelik el. A bolgárok kötelesek saját pénzükhöz fenntartani hóbúráikat, a magyarhoni szlávok pedig a haszontalan honvédek, kik különösen ezen szlávok terrorizálására hivatnak. A közös parazita természet tehát azon elv, mely a magyarokat az ozmanokkal összekötözi. De számíthat-e a jövőre a parazita élő nép, mely idegen talajon, idegen munkából, idegen szabadság, idegen becstelenség rovására él? Fogja-e oly túrelmetesen viselni mint eddig a magyar rajah a maga jármát, mikor a török rajh lerzza az igát nyakáról?” Ebben nagyon kétkelünk!

Gyönyörű szövetségesek. S ezek kedvéért hagyjuk mi elveszni a törökök. Andrassy és Tisza ezt ugyan megcsinálták.

Páris, jan. 18. [Saját levelezésünktől.] A franczia kormány engedélyt adott az iteni olasz kolonának, hogy Viktor Emmanuel halálának gyászünnepélyét Párisban is meg tarthassa.

Az ünnepélyben résztvevőknek az olasz követségnél helyet jögyek ottosztogattak, a gyászszertartás a Madeleine egyházban folyt le tegnap, a legmeglepetőbb tényben. 10 órakor a Madeleine előtti tér telt tele a kártyákkal felszerelt közönséggel.

A templom kapui még nem voltak nyitva, a tömeg mindvégre nagybölgött, hogy végre ellepte a boulevardet és az egész teret, mely Páris legnagyobb szobor-temploma körül elterül. Fél 11-kor két csapat rendőr vonult a térre, és lovas nemzetőr csapat, a rend fenntartása és a tömegesüléstől felmenthető balesetek megelőzése czéljából.

A népet ezek azonnal sorokba állították részint a boulevard járdájára, részint az egyház körül levő széles aszfaltfal fedett tere. 11 órakor nyitották fel a templom kapuit, legelőször is a hivatalos testületek, a küldöttségek az állam képviselői, a főbb rangú katonák, a senatorok és képviselők léptek be. Fél óra múlva az egész templom tele volt és kik későbbben jöttek nem voltak képesek már behatolni.

A templom kapui fekete, ezüsttel szegélyezett szőnyegekkel letak bevonva. A szőnyeg központján Olaszország ezimere volt. Két oldalról olasz nemzeti zászlók.

A templom belseje a legdagadabb gyászdiszitményekkel volt ellátva. A templom hajójának közepén egy óriási katalóg áll, mint mondják ugyanez szolgált volna Thiers temetésénél is. A katalóg mely sarkán négy fátyla lobogott, rajta a királyi család ezimere, két korona, egyik az olasz királyi, a másik aranyból, a párisi olasz egyet állt ajánlott korona volt.

— Oh! anyám, az isten áldjon meg e szőrt, kiáltá fel Adrien, anyjának kezeit csókkal borítván. Clarisse halgatva nézte az egész jelenetet, melyet felfogni még nem volt képes, de mintha anyjának lelke szállt volna rá e pillanatban előbbi fájdalmas arcvonásai elismultak, s végtelen szép-

számonak de Neyrolles grófnő. — Láthatnám-e gyermekek? — Még alszik, s mi nem merjük nyugalmát háborítani; szegény a éjjel egészen megtört, míg az álom nem szállt rá, fájalmát enyhítendő. — Ne háborgassák nyugalmát. — Várni fogok.

Mintán megtudta Georgette betegségének s halálának történetét, s mintán rendelkezett tett a végszerintások megtartásának ügyében, Adrien belépett a szobába, melyben a színésznő kiadta utolsó lehelétét. — Egy apáca térdelt azon ágy szélén, melyen ki volt terítve, virágokkal borítva. De Neyrolles grófnő öszkekültsöt kezekkel, melyekben kereszt volt szorítva, szőrtört, hosszú haja közt nyugodott halvány arca eláraszta azon természet feletti fenség által, mely a legtöbb halott arczát környezi, mint a távozó lélek utolsó kinyomata, mint kifejezője saját tisztaságának s fényének, melylyel az ur színe előtt megjelenik. — Adrien e látványra térdre hullott. Így maradt néhány pillanattig, midőn háta mögött egyszerre ajtó nyílt fel. — Adrien felkelt, visszanézett, Clarisse volt. — Lassan lépett a szobába, könyök közt mondván e szavakat: — Anyám étes anyám, szólj hozzám! megszűntél-e már szeretni engem? Ha már te távozál, miért nem vívél engem is magaddal? — Ezen perczben észrevéve Adrient. Csak kétszer látta még életében, s ekkor is még nagyon kicsiny volt. Mindazáltal felismeré, elhallgatott s néhány lépéssel közel-dett feléje a nélkül, hogy megszólítottán, míg Adrien bámulva néze kimondhatatlan gyermeki kellemét, nagy fekete könyölte szeméit, vonásainak tisztaságát, melyek inkább a fájdalom előadását, mintsem annak mélységéről tanuskodtak.

— Anyám! anyám! akarom hogy visszaadják nekem! — így kiáltott fel rögtön fájalmában, hogy valamennyi jelenlevő hozzája futott őt vigasztalendő.

De Adrien már kezénél fogta őt, lecsillapítá fájalmát, igértvén neki, hogy sohasem fogja őt elhagyni, s hogy egy új anyját fog adni neki, ki ép oly jó lesz, mint a másik, ki most már az égen

van. — A gyermek végre elcsendesült s szorosan Adrien kebléhez simulott, nagy okos szeméit emelvén fel rá.

— Elvezettem innet, szólott Adrien az őt környező nékhoz. Sietek, hogy anyám gondjaira bizzam, s rögtön újra itt leszek.

Clarisse nem ellenkezett. A kapunál várakozott réa kocsija, beszállt, Clarisset ölében tartván s gyengéd fejcséjkéjét csókjaival halmozván el. Mint szelvést rohant fel anyjának szobájába: — De Neyrolles, grófnő meghalt, anyám; így kiáltott fel. Ime itt leánya. Ki fogja e zámi szivéből gyermekét, melyet magamévá fogadni fogadást tettem?

Reszéltök karján Clarisse-t Garnay bárónó karjai közé tevék le. A bárónó, először megzavarodva, megosztva érzelmeit a harag, a meglepetés s a szájalom között, felkelt székről, kezét felemelte, hogy véle az ajtóra mutasson; de majd legyőzve fának könyörgése s saját szívének jósága által ismét lobocskáztá azt.

Az árva csendesen sirt; s a bárónó szájalommal nyugtató szeméit alkájkán. E megindulás biztosította Adriennek a sikert.

Az agg hölgy ráncos homloka, az árva felé hajolt. Garnay asszony megölelé őt s így szólott: — Szegény anygal! Gastonnak élő képmása. Azután hozzátéve, mintegy önmagához beszélve: Hisz mindennek dacára Neyrolles leánya, és szép, mint voltak elődei!

— Ugye anyám? kiáltá Adrien, térdre bocsátkozván az agg nő előtt.

— Mintán a te leányod, felelé az egy-szerű hangon, tehát az én unokám. S legalább nem leszek egyedül, midőn te távol utakon bargaogsz.

— Oh! anyám, az isten áldjon meg e szőrt, kiáltá fel Adrien, anyjának kezeit csókkal borítván. Clarisse halgatva nézte az egész jelenetet, melyet felfogni még nem volt képes, de mintha anyjának lelke szállt volna rá e pillanatban előbbi fájdalmas arcvonásai elismultak, s végtelen szép-

szégg ömlött el ifjú arczán. A bárónó még egyszer megökölvén a gyermeket, gyöngöden szóla hozzá: — Majd gyakran beszélünk anyádról kedves gyermekem. S imádkozni fogunk istenhez, lelkének árvóségeért.

Felelt helyett Clarisse karjait nagynőnek nyaka köré foná, s ott maradt kebelén, mint egy megszélesült galamb, mely menhelyre talált.

II. Clarisse belépetta óta a Champs-Élisési palota egész más színt öltött.

A bárónó megszokott magánya, egyszerre kedélyes családi élettel változott át. Mintha az isteni gondviselés egyszerre akarná őt részeseitni mind az eddig nélkülözött örömeiben, Clarisse és Adrien megjelenését egy időre tette, megnevelését elhagyott lakát, megváltoztató életmódját, egyesítvén karjai között, melyek már rég elszoktak az anyai öleléstől, harmónizált éves, hires fiát, ki számára mindig há s gyengédben szerető gyermek maradt, és ezen árvát, kit a sors sirt s keserű csapásai megtörték, s a ki halálának kifejezésére oly megindító szavakat használt, melyek az agg nő szívében már rég feledett emlékeket utjának fel. — Öregek s gyermekek között néha van bizonyos titkos kapocs, mintha minden lélek, mely a sirhoz közeleg, újra átélne régi gyermekkorát. — Garnay bárónó, kinek élete egy pont felé irányult, fiának szeretete felé, most Clarisse-t szívébe öltá, a nélkül, hogy fia szenvedett volna ez által.

E sziv, mely eddig csakis Adrient foglalta magában, most kitágult, hogy Clarisse is helyet találjon benne. — Nehély hó mulva megtalálá az agg nőben új anyját, kinek szeretete és gyöngédsége, ha nem is feledteték vele a boldogultat, ugy mégis enyhíték gyermeki fájalmát. Mintán bánata, mely sokáig tulleit anyjának halálát, lassankint szétoszlott, feltűntek kitalált képességei, fel jött mosolya s kiválték háláértéke mindazon jó iránt, melylyel elhalmozták.

(Folytatása köv)

AZ „EGYETÉRTÉS” TÁRSZAJA.

CLARISSE.

IRTA: REYNAUD LAJOS.

Franciaából fordítja: Nyáry László.

Nyugalom rendeltetett néke; s ő nem is lépett fel többé nyilvánosan, csak egyszer, egy jó-tékony előadásban, halványan, beessét orczáival, melyen már ekkor a halál rózsái termettek.

Oh, ha csak egyedül lett volna a világ, mily szívesen fogadta volna a halált, e megszabadító angyal, mely őt szeretett Gastonjához viendi; de ő szünet nélkül gyermekeire gondolt; gondolt azon veszelőkre, melyek az elhagyott árvaakat feyvetnek, s melyeknek Lalala esetén Clarisse okvetlenül martalózik esik vala. Ekkor ír Adriennek azon kétségbe esett levelet, melyről az anyja előtt említett tett, a czéblől, hogy könyörületét inditsen benne a szegény Clarisse sorsa iránt.

Ezen levél hangzott az egész éjen át Adrien füleiben; a haladóki anyának kétségbeesett jalkiáltása nem hagyá őt nyugodni fehélyben; kimerült-sége daczára alig ocsuka be szeméit, s midőn a legelső napusárg beszütt ablakán, felkelt, kocsiba ált, hogy felkeresse szerencsétlen unokánévérát. Szomorú gondolatok forrongtak agyában: felt attól, hogy már elkésett arról, hogy Gaston szerencsétlen neje utolsó sóhajt karjai közt lehelje ki. — Borzadtól, midőn azon fájdalomra gondolt, melyet Georgette érezhetett, midőn leányát támasz nélkül kellett hagnia e kegyetlen világban; s gondolt azon végtelenül keserű érzetre, melyet Clarisse érezhetett, midőn magát így az egész világtól elhagyatva látta. Sejtelméi csakhamar összezorított szívé s könyökté csaitak szeméből.

E perczben kocsija egy épen épülő félben levő ház mellett rohogott el, melyen számtalan

A budapesti áru- és értéktőzsde árjegyzései.

(HIVATALOS.)

A bécsi tőzsde árjegyzései.

január 20.

Table with columns for 'BÚZA', 'ROZSA', 'KÖLES', and 'Különféle termények'. It lists various grain prices and other commodities.

Table with columns for 'Kötvények', 'Birtoklások', 'Vasutak', and 'Bankok'. It lists various bonds, property, railways, and banks.

Table with columns for 'Árva', 'Tartva', and 'Be-ár'. It lists various goods and their prices.

Table with columns for 'Árva', 'Tartva', and 'Be-ár'. It lists various goods and their prices.

Table with columns for 'I. Osztrák államadóság', 'II. Földterhment. kötvény.', 'III. Magy. közlekedések.', 'IV. Bankrészevények.', 'V. Közeledei váltások.', 'VI. Záloglevelek.' It lists various Austrian government securities, bonds, and bank notes.

Table with columns for 'VII. Elsőbbségi kötvények.', 'VIII. Magánorszjegyek.', 'IX. Váltók (3 óra).', 'Pénzek árfolyama.' It lists various preference bonds, private securities, and exchange rates.

Table with columns for 'Árva', 'Tartva', and 'Be-ár'. It lists various goods and their prices.

Advertisement for 'Biztos segély' (Sure help) for coughs, asthma, and other ailments. Includes text about 'Hoff János-féle' and 'Bachner Ferenc'.

Advertisement for 'ALVILSAVAMÉSZSZÖR P' (Alkaline mineral water) for various ailments. Includes text about 'Grimault és társa' and 'Titkos betegségeket'.

Advertisement for 'WELF.P.' (Welfer's) for various ailments. Includes text about 'Budapest, II. kerület' and 'Hölgyek részére'.

Advertisement for 'Osztirák magyar bank-intézet' (Hungarian bank) and 'SALICYLSAV-KÉSZÍTMÉNYEK' (Salicylic acid preparations).

Advertisement for 'Gummi-ragonyos SÉRVKÖTŐK' (Rubber support for hernia) and 'POLITZER MORICZ'.

Advertisement for 'Dr. KALLMANN' (Dr. Kallmann) for hair and scalp treatments, and 'Párisi pecsétlítő' (Parisian seal).

Advertisement for 'HIRDETÉSEK' (Advertisements) and 'A POLLO' zenemű-folyóirat' (The Pigeon musical journal).